

Kerstspecial Haren Donk Reit

Gerald de Mol al 41 jaar met veel plezier Cafetariahouder en Klankbord van de buurt.
pagina 2

Verder in dit magazine

- Pagina 3: Bij ons op het Kamp: Marie met 3 generaties in woonwagen
- Pagina 4: Driss el Kadiri van hangjongere tot opbouwwerker
- Pagina 5: Jeugdhandhaver Lorenzo spreekt taal van de straat
- Pagina 6: Lonny Nanulaitta bezige bij van Molukse Kerk Sjalom
- Pagina 7: Oekraïense Olena: Hartverwarmende Passie voor Nederland!
- Pagina 12: Bescheiden Sermin: Vrijwilliger van het Jaar"

Gerald de Mol al 41 jaar Cafetariahouder en Buurtverbinder!

Al 41 jaar lang staat Gerald de Mol (57) met een grote glimlach frietjes te bakken in zijn cafetaria, De Ploossche Hof. Het begon allemaal in 1982 toen hij als medewerker begon in het cafetaria dat toen nog 't Heuveltje heette, van de aardige eigenaren Tonnie en Marijke van den Heuvel. In 1989 werd Gerald, toen pas 23 jaar oud, de trotse eigenaar. "Ik heb na overleg met mijn vader besloten dit avontuur aan te gaan en ik heb er geen moment spijt van gehad. Het is genieten om te werken in een buurt die er de laatste jaren enorm op vooruit is gegaan."

Het was eigenlijk helemaal niet Gerald's plan om in de wereld van frietjes en snacks te belanden. Hij had net zijn opleiding tot bakker afgerond en zou eigenlijk in Eindhoven verder studeren. Maar zijn leraar uit Veghel vroeg hem of hij een bevriende cafetaria-eigenaar in 's-Hertogenbosch wilde helpen, Tonnie van den Heuvel. "Ik woonde toen in Berlicum en dacht dat het gewoon vakantiewerk zou zijn," herinnert Gerald zich, "maar ik ben nooit meer weggegaan. Tonnie was zo enthousiast over mijn werk dat hij al snel vroeg: 'Wil je hier niet blijven werken?' Het was hard werken, soms wel 70 tot 80 uur per week, maar ik genoot van mijn werk en de mensen in de buurt."

"Toen ik hier begon, was de Haren Donk en Reit een mooie buurt en De Ploossche Hof een mooi winkelcentrum. Pas vanaf 1989 is het minder geworden. De huizen werden gedateerd. Het winkelcentrum takelde af. Maar uiteindelijk is het helemaal goed gekomen. Zayaz heeft woningen gerenoveerd en voor nieuwbouw gezorgd. Er zijn ook mooie koopwoningen bijgekomen. De BBS is een prachtig gebouw geworden en het winkelcentrum herken je niet meer terug. Er zit hier nu met de Aldi een mooie supermarkt, een kapsalon en wij. Het oogt gaaf en straalt iets uit. De positieve effecten zijn mega voor de buurt. De leefbaarheid is met 70 tot 80% toegenomen."

Tijdens de nieuwbouw bakte Gerald vijf jaar lang friet in een frietwagen, wat minder omzet opleverde, maar ze waren wel herkenbaar voor de buurt. De nieuwe zaak daarna was een feest en het moet gezegd, het zestien jaar

Cafetariahouder als klankbord van de buurt Haren, Donk en Reit

geleden geopende nieuwe cafetaria is een plaatje. Kraakhelder, glanzende toonbank en vitrine. Mooie tafels en stoelen. Splinternieuw ogend toiletblok. Gerald: "Hygiëne en een schone en heldere zaak heeft bij ons de hoogste prioriteit. Alles is brandschoon. Wij zijn daar zelf heel scherp op en ook ons personeel. Alles is om door een ringetje te halen en dat zal ook altijd zo blijven."

Gerald wordt door velen de spil van de wijk genoemd, maar zelf is hij bescheiden. "Ik hoor wel veel en weet veel. De mensen vertellen mij alles. Ja, soms voel ik me net zo'n psycholoog als een kroegbaas. Maar het is hier geen gemeenschapshuis. Mensen komen hier graag. Wat drinken en eten, maar ik wil geen kroeg worden. Ik wil niet hebben dat ze hier bijvoorbeeld komen kaarten, maar dat weten de mensen ook wel."

"Problemen? Zelden of nooit. En dat ligt aan mijn gedrag. Ik schep een band met de buurtbewoners. Ze gedragen zich dan ook keurig. "Ik behandel mensen zoals ik zelf ook behandeld wil worden. Ik blijf altijd in gesprek en dat levert vrijwel altijd een goed resultaat op."

'Opoe' Marie en Henri met dochter en kleinkinderen

Marie woont met drie generaties in één woonwagen

(O)ma Marie Damen (54) woont met haar man Henri (53), zoon (32) en dochters (34 en 29), schoonzoon (23) en drie kleinkinderen (11, 6 en 2) in een woonwagen vlakbij het veld van de voormalige voetbalclub TGG. De drie generaties hebben het geweldig naar hun zin op de Donk en zouden er 'voor geen goud' weg willen. "Maar we zitten hier met negen mensen in één wagen en dat is wel erg krap. We zouden daarom er graag hier extra standplaatsen bij willen hebben."

Het spreekt voor zich in een woonwagen dat de schoenen uitgaan als Marie Damen en haar familie wordt bezocht. De ontvangst is hartelijk en gastvrij. Haar man Henri van den Broek serveert met een lach verse koffie en de kleinkinderen doen een spelletje. Het is warm toeven in de knus ingerichte woonwagen. Marie Damen, door de kleinkinderen steevast bijna liefdevol 'opoe' genoemd, blijkt de onbewuste woordvoerder van de familie. Marie weet nog hoe ze 34 jaar geleden met haar man verkaste van het grote kamp aan de Vlijmenseweg naar de woonwagenlocatie aan de Donkse Dreef, vlakbij de velden van voetbalvereniging TGG.

"We voelden ons meteen thuis op de Donk en hadden en hebben nooit problemen met de overige buurtbewoners", weet Marie nog. "Onze kinderen gingen er naar de nabij gelegen basisschool De Haren. We willen hier echt nooit meer weg. Nog niet misschien! "

Haar man Henri beaamt dat. „We woonden hier naast de velden van TGG, dat vorig jaar met OSC'45 is gefuseerd tot DBN'22. Ik heb bij TGG jarenlang in het eerste elftal gespeeld en daar een fantastische tijd beleefd. Die club werd als buurman gewoon een deel van ons leven. Daar hebben we zoveel onvergetelijke en prachtige momenten meegemaakt!"

"Soms vloog er weleens een bal naar binnen bij ons, maar die kregen ze altijd keurig terug hoor. Alleen van een vervelend voetbalteam hielden we wel eens een bal voor de kinderen...", grapt Marie ondeugend. "Echt doodzonde dat TGG niet meer bestaat".

Ondanks dat TGG niet meer bestaat wijst er alles op dat Marie, Henri en aanhang het prima naar de zin hebben op De Donk. „We hebben onlangs na Sinterklaas meteen de boom gezet en verwachten veel aanloop met de Kerst om er samen met familie en vrienden een gezellige boel van te maken." laat Marie weten. "We willen weliswaar voor geen goud weg van De Donk. Maar we zitten hier met negen mensen in één wagen en dat is veel te krap. Verhuizen naar een 'normaal' huis is geen optie voor ons. We willen onze familie bij elkaar houden om voor elkaar te zorgen en bij elkaar te zijn. Daarom zouden we graag meer standplaatsen willen voor de kinderen op dit kampje."

'Weg van de Donk? Nog niet misschien!'

Driss el Kadiri

van hangjongere tot opbouwwerker

Driss el Kadiri (40) was ooit zelf hangjongere in 's-Hertogenbosch Noord. Nu is hij een zeer gerespecteerd opbouwwerker in onder meer Haren, Donk en Reit.

Daar ondersteunt Driss bewoners in alledaagse voor hen moeilijke zaken.. Samen met een collega opbouwwerker van Farent, twee maatschappelijk werkers, een medewerker van MEE, een wijkpleinconsulente, een opvoeddeskundige en een mantelzorgconsulente begeleiden zij bewoners in Noord met alledaagse zaken, die hen boven de pet groeien. "We helpen ze bij financiële problemen, relatierubbers, conflicten met burens, armoede, belastingformulieren, opvoeden. Allemaal zaken waar mensen soms zelf niet uitkomen."

Maar Driss en zijn collega's springen ook bij wanneer bewoners leuke activiteiten willen organiseren en hulp nodig hebben. "We faciliteren en ondersteunen. Ik wil het dan niet voor ze doen, maar wel met ze", zegt Driss. "Zoals het contact regelen met de juiste instanties. Bemiddelen in het contact met de gemeente en eventueel woningbouwvereniging. We blijven na een eerste keer wel betrokken, maar de bewoners moeten wel zelf de kar trekken."

Het heeft trouwens weinig gescheeld of de wijk was de bekendste opbouwwerker met zijn brede gulle lach kwijt geraakt. Tijdens de coronaperiode werd Driss kort achter elkaar tot tweemaal toe getroffen door het nare virus. De tweede keer heel ernstig. Hij kreeg een longembolie en een longontsteking. Herstel duurde een jaar. Maar hij kwam er wel. Vooral door de steun van zijn vrouw, diens hele coulante werkgever en zijn twee zoons van nu 5 en 8.

Hij draait nu weer volop mee, maar ondervindt nog steeds de naweeën. Het komt goed, maar de Driss van voor de ziekte zal hij niet meer worden.

De opbouwwerker van Haren, Donk en Reit is een veelzijdig man. Van hangjongere werd hij automonteur. En via een rol als vrijwilliger in het jongerenwerk kreeg hij een baan aangeboden door Divers (voorganger Farent) op voorwaarde dat hij een opleiding Sociaal Cultureel Werk (SCW) in Eindhoven ging volgen. Wat dan ook gebeurde. Daarna koppelde hij er ook nog een HBO studie van vier jaar bij Avans in Sociaal Pedagogische Hulpverlening aan vast.

Een dijk van een opbouwwerker, die als jongerenwerker begon en nu op basis van zijn

Ik wil het niet voor ze doen, maar wel met ze

hoge opleiding een nieuwe stap zou kunnen maken. Driss: "Maar dat hoeft niet. Ik zit hier op mijn plek." Hij werkt 26 uur per week als opbouwwerker en 6 uur nog als jongerenwerker in Zuidoost. En hoe lastig is de Haren, Donk en Reit? Driss: "Ja wat is 'lastig'. Het is nooit echt een lastige wijk geweest en trekt nu wel geweldig aan. Het is een gezonde aangename wijk. In iedere buurt heb je wel eens hommeles in de wijk of achter de voordeur"

Kinderen van groep 8 zetten zich in voor onze buurt!

Door Noord (Farent) is in de groepen 8 van Kindcentrum De Haren na de herfstvakantie gestart met een speciale actie.

De kinderen gaan samen met hun vader, moeder of andere volwassene buurtbewoners helpen: boodschappen doen, gezellig kletsen of spelletjes spelen.

Zo brengen ze mensen samen en leren ze over vrijwilligerswerk.

Onze buurt wordt hierdoor nog leuker en actiever!

Natuurlijk worden de kinderen hier ook voor beloond. Elke keer dat een groep 8-er een bewoner helpt krijgt hij of zij een sticker. Na 5 keer helpen krijgen ze een kleine attentie. En aan het eind van het schooljaar rollen we voor de actieve helpers ook nog de rode loper uit!

Jeugdhandhaver Lorenzo spreekt taal van straat

Hij is pas 21 jaar, maar al een jaar een zeer herkenbare jeugdhandhaver in heel 's-Hertogenbosch-Noord. Lorenzo Dudok kan maar 8 uur per week in die taak investeren en dat vindt hij zelf ook veel te weinig. De rest van de week wordt hij ingezet bij de regelmatige handhaving in de stad. "Ik zou het graag anders willen, maar het is nou eenmaal niet anders. Samen met wijkhandhaver Jordi en soms ook algemeen jeugdhandhaver Tilila, zet ik mijn bestebeentje voor en zie ik positieve resultaten. Maar natuurlijk is er altijd ruimte voor verbetering", zo laat de bevolgen Lorenzo weten.

Hij had vroeger de ambitie bij de politie te werken, maar tijdens zijn studie aan de Handhaving Toezicht en Veiligheid (HTV) in Breda kreeg hij echt passie voor het werk als handhaver. "Het is een 3-jarige opleiding en tijdens de studie werkte ik al. Ik had al snel in de gaten, dat ik hier heel veel voldoening uit haal. Je staat meer tussen de mensen en je bent nog meer bezig om mensen te helpen." "Te jong met mijn 21? Ik denk dat ik juist

met mijn leeftijd en jeugdige uiterlijk tijdens mijn werk goed wordt geaccepteerd door de jongeren. Ik spreek bovendien de taal van de straat. Op basis van wederzijds respect kun je heel veel bereiken. Met de jeugd heb ik nog geen nare zaken meegemaakt. In de reguliere handhaving al wel." Lorenzo is jeugdhandhaver in vrijwel geheel 's-Hertogenbosch-Noord. Naast Haren, Donk en Reit ook nog in de Buitenpepers, Slagen, Rompert, Empel, Maaspoort en Orthen.

Hij voelt zich helemaal thuis in Haren, Donk en Reit. "Ik weet dat de buurt vroeger geen goede naam had, maar ik vind het nu een fijne buurt met diverse mooie woningen en speelplekken in het groen, en goede en leuke instellingen als de BBS, de Noorderkroon en het buurtwinkelcentrum. Helemaal niets mis mee. Natuurlijk lopen wij wel eens tegen zaken aan, die over de grens gaan. Maar over het algemeen is het hier rustig. Natuurlijk ook hangjongeren, maar die hebben we redelijk in beeld en onder controle. Er zijn hier veel leuke bewoners.

Wat kan er dan nog wel beter? Lorenzo: "De meldingsbereidheid. Die is te laag. Mensen denken vaak ook 'dat lossen we zelf wel op'. Maar dat kunnen we natuurlijk niet hebben. We hebben hier al eens met de buurtwagen gestaan om mensen daarin voor te lichten. Je merkt dan dat er wel een belletje afgaat. Dat moeten we vaker doen, want door herhaling dringt het besef wel door."

Schade of hinder op straat?
Zo gemeld, zo hersteld.
<https://meldingen.s-hertogenbosch.nl>

Op basis van wederzijds respect kun je heel veel bereiken

Lonny Nanulaitta

bezige bij van Molukse kerk Sjalom

Niet iedereen in Haren, Donk en Reit weet van het bestaan van de Evangelisch Protestantse kerk Sjalom in het hart van de buurt, vlakbij de BBS en het winkelcentrum. Hij valt ook niet heel erg op, maar ziet er ook na veertig jaar nog prima uit. Vooral van binnen raak je niet uitgekeken op vooral de fraaie grote ruimte. Modern, groot en hoog, rustige kleuren, functionele inrichting.

Lonny Nanulaitta, ouderling en secretaris van de kerk is er maar wat trots op. De kerk is in 1982 geopend door de toenmalige Koningin Beatrix en haar man Prins Claus. Lonny, 'tante Lonny' voor bekenden, is min of meer de duizendpoot in de kerk. Soms is het ook wat druk geeft ze toe. Ze is naast de kerkverplichtingen in de Haren ook mantelzorger van haar 96-jarige moeder, die in de Reit woont. En ze is namens de kerk vertegenwoordiger in het beraad van kerken van S-Hertogenbosch.

"Probleem is, dat de jeugd tegenwoordig niet zo'n rol wil vervullen, dus moet ik wel blijven zitten. Ach, ik doe het nog met plezier want onze kerk draait goed", zegt Lonny. Ook Molukkers uit andere stadsdelen komen naar de missen in Sjalom, want zoveel wonen er niet in de wijk. De zondagmissen trekken zo'n

Ik doe het met plezier want onze kerk draait goed

veertig bezoekers per keer. Voorganger is de Molukse dominee Polly Pattikayhattu.

Volgens Lonny komen er toch nog relatief veel jongeren naar de kerk. Lonny: "Tijdens bijzondere gebeurtenissen zoals Kerstmis en Pasen is het zelfs heel erg druk. We kunnen 130 mensen kwijt en die zijn er dan ook. We zien ook wel eens Nederlandse mensen uit de wijk aansluiten. Ze zijn heel erg welkom, onze deur staat voor iedereen open. De missen zijn tweetalig. In het Maleis, vooral voor de ouderen, en het Nederlands. Dus iedereen kan het volgen."

"Na de diensten is er altijd een gezellig samenzijn met koffie en wat lekkers. Met Kerstmis pakken we dat nog groter aan. Dan eten we gezamenlijk na de Kerstdienst. Dat is heel erg gezellig. En dan is er ook nog onze winterfair, die dit jaar op 16 en 17 december is in ons kerkgebouw en op het binnenpleintje. Een Kerstmarkt waar van alles te koop is. Dat was vorig jaar een groot succes. De opbrengsten zijn voor de kerk. We moeten immers zelf onze broek ophouden dus alle inkomsten zijn welkom." Hoe voelen de Molukkers zich in de buurt Haren Donk Reit? Lonny: "Heel veilig en fijn. Wij voelen ons hier erg thuis en proberen ook zeker een bijdrage te leveren aan de samenleving."

Oekraïense Olena Vovk:

Hartverwarmende Passie voor Nederland!

Olena Vovk (46) is een belangrijke spil op het opvangcentrum voor Oekraïense vluchtelingen aan de Bruistensingel. Ze staat altijd klaar als vrijwilligster bij activiteiten op het centrum en in de buurt Haren, Donk en Reit, maar heeft daarnaast ook nog een fulltime job bij Intratuin in Rosmalen. Daar geniet ze dagelijks van. "Mijn collega's daar zijn geen collega's maar familie. Meer dan vrienden in ieder geval."

Olena kwam al kort na het begin van de oorlog naar 's-Hertogenbosch. Op 24 februari 2022 verliet ze met haar jongste zoon van 14 jaar haar woonplaats Vinnytsia. Haar man Leonid bleef met hun oudste zoon (22) achter. Via Moldavië bereikte Olena met haar andere zoon s-Hertogenbosch, waar ze bewust voor had gekozen. "Wij kozen voor s-Hertogenbosch, omdat een Armeense zakenpartner en vriend van mijn man hier woont. Hij waarschuwde al voor het begin van de oorlog en zei dat we moesten vluchten. We zijn ook snel vertrokken en werden hier in s-Hertogenbosch direct warm opgevangen", herinnert Olena zich nog goed.

Ze vond snel een baantje als horeca ondersteuningsmedewerker bij Intratuin. Ze valt daar als werknemster en collega goed in de smaak. Zo goed dat ze er inmiddels ook 'klusvrouw', 'assistent-kok', 'ober-assistent' en 'animator' binnen het team is...

Bij Olena's aankomst op het werk is het een vaste gewoonte geworden dat haar collega's haar zingend verwelkomen met een opgewekt 'Olena, Olena. Deze hartelijke serenade maakt haar dag meteen goed. Maar dat is niet het enige teken van waardering. Er is ook dit mooie verhaal: in de beginperiode van haar werk kreeg ze spontaan twee fietsen cadeau van haar collega's, omdat ze een een keer te laat kwam door slecht weer en een uitvallende stadsbus. "Ik was compleet verrast," vertelt ze. "Het was zo'n onverwacht en ontzettend lief gebaar." Een gebaar dat haar hart raakte en haar elke dag met een glimlach naar haar werk doet gaan."

In het opvangcentrum is ze min of meer de bezige bij tussen de bewoners en de gemeente. Ze regelt veel en fungeert als omroepster wanneer de bewoners in het Oekraïens moeten worden geïnformeerd. Daarin wordt ze gesteund door woonbegeleidster Marina Klaasen-Dobra, van Oekraïense afkomst maar getrouwd met een Nederlander. Marina tolkt ook bij dit interview. Olena is dolgelukkig in Nederland. "Op het opvangcentrum doet de gemeente alles om

Nederlanders zijn allemaal vrolijke en prettige mensen

het ons naar de zin te maken. Nederlanders zijn allemaal vrolijke en prettige mensen. Dat merk ik in de wijk. Ik werd vroeger al jong verliefd op Nederland vanwege de tulpen. Natuurlijk ben ik al in de Keukenhof geweest. En ik vond carnaval in Oeteldonk dit jaar geweldig."

Ze is van origine een gediplomeerd banketbakster, maar kon met die vaardigheid nog niet aan de slag in Nederland. Ook door haar beperkte kennis van het Nederlands. Ze volgt nu wel een cursus, want ze wil haar taalkennis verbeteren om nog meer te kunnen betekenen op haar werk, in de wijk en op het centrum.

Samen met de buurt 'bouwen' aan De Haren

De Haren heeft het! Deze titel gaf Zayaz aan de gebiedsontwikkeling van de mooie, groene wijk de Haren. Programmamanager Merlijn Meeus werkt sinds november vorig jaar in de wijk en vertelt enthousiast over wat er allemaal gaande is. Merlijn: 'We werken op drie vlakken aan de ontwikkeling van de wijk (zie kader). Nog voor de komende zomer is de renovatie en verduurzaming van ruim 300 woningen klaar. De laatste fase van dit project bij de Eerste Haren en Ploossche Hof is in volle gang. We horen positieve geluiden over wat de renovatie de bewoners oplevert.' Lees het verhaal van familie Overduin op de volgende pagina. Hun huis werd al tijdens de 1e fase verbeterd.

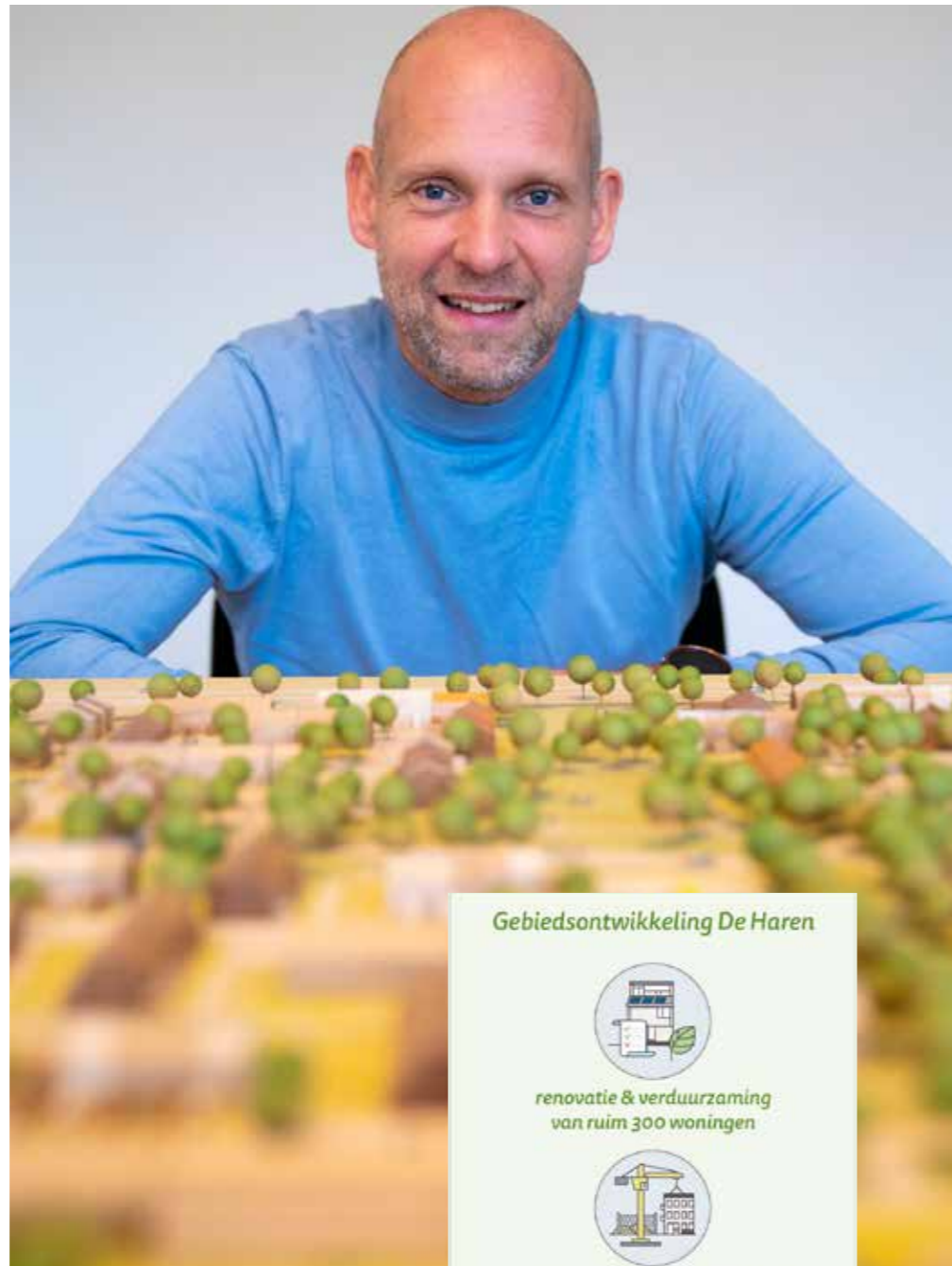
#onzebuurt

'Vanuit 't HarenHuis, Vierde Haren 59, organiseren we samen met buurtbewoners activiteiten. Iedereen die wil, kan meedoen. We brengen initiatieven en buurtbewoners bij elkaar, sluiten aan bij wat er al is. En zoeken naar manieren om mensen met elkaar te verbinden. Tijdens de renovatie en de bijeenkomsten rondom de nieuwbouw horen we wat bewoners leuk vinden en nodig hebben. Samen wandelen, samen eten, een kaartje leggen of gezellig koffiedrinken met buurtgenoten. Alles kan. Vraagt een bewoner om specialistische ondersteuning, dan verwijzen we door naar bijvoorbeeld Farent,' vertelt Merlijn.

Nieuwe woningen

Merlijn: 'Er is een groot woningtekort in het land en in de stad. De Haren is een van de plekken waar we woningen kunnen toevoegen; tenminste 120 nieuwbouwapartementen op 4 plekken. De 47 huishoudens van de te slopen woningen hebben inmiddels (zicht op) een nieuwe woonplek. Een deel verhuisde binnen de wijk of keert er straks terug. Met de buurt zijn we continu in gesprek over hun ideeën over de nieuwbouw en hun woonomgeving. En we werken nauw samen met de architect, gemeente en andere partners in de wijk.'

'We bouwen voor de wijk, de stad en de regio. Woningen die geschikt zijn voor meerdere doelgroepen van starters tot ouderen. Dit brengt straks een mooie bewonersmix in de wijk. We bieden bewoners op leeftijd de kans hun (te) grote woning te verruilen voor een nieuwbouwapartement. Laat het helder zijn: het is geen verplichting, maar het kan een bewuste keuze zijn voor een huis dat beter past bij hun levensfase. Gelijkvloers en met voorzieningen op maat. En dat ze met hun keuze tegelijkertijd een grote woning

vrijmaken voor jonge gezinnen is natuurlijk ook heel mooi!

'Midden november hebben we de collectieve omgevingsdialog afgerond en hebben we de buurt de ontwerpen laten zien die we verder gaan uitwerken en waarmee we het vergunningstraject ingaan. Als vervolg gaan we met een kleine afvaardiging - direct omwonenden - uit de buurt inzoomen op de eerste twee locaties aan de Eerste en Zesde Haren. Het langlopend samenwerken met bewoners heeft ons geholpen om een verstandige ontwerpkeuze te maken. Dit is een compliment waard,' sluit Merlijn trots af.

Gebiedsontwikkeling De Haren

renovatie & verduurzaming
van ruim 300 woningen

nieuwbouw op vier locaties
(Eerste, Tweede, Derde en Zesde Haren)

#onzebuurt
positieve buurtactiviteiten
voor, door en met de buurt

Volg de
Facebookpagina

www.deharenheefthet.nl

'In huize Overduin schijnt altijd de zon'

Met een gastvrij 'kom binnen, koffie?' laat Ria Overduin me binnen. Haar man Wim is niet thuis vandaag. Hij is aan het werk. Ria en Wim wonen al sinds eind '77 aan de Tweede Haren. Hun twee zonen zijn allang uitgevlogen en nu maken twee langharige katten en een hele school Koi-karpers deel uit van het huishouden. Zeker geen huishouden van Jan Steen want het huis ademt rust en gezelligheid uit. Ria: 'Ik houd ervan dat mijn huis netjes is en ruim alles direct op. Dat geeft ook rust in m'n hoofd.'

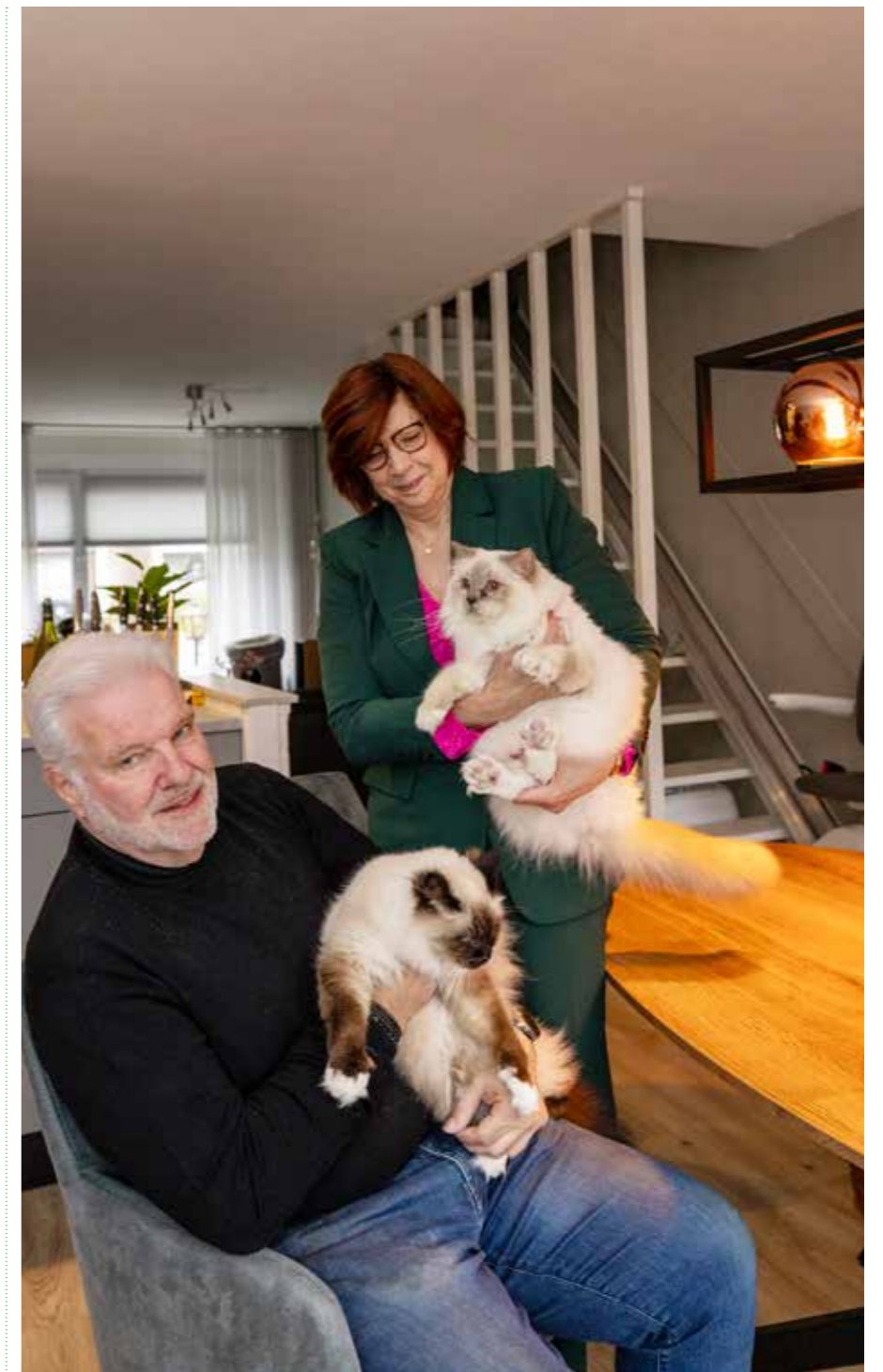
Een opgeruimd huis is helaas ook noodzaak. Ria is qua gezondheid afhankelijk van een elektrische rolstoel en traplift. 'Hier in huis red ik me prima. Zeker na de renovatie rond kerst '21/'22. Het hele projectteam heeft toen heel goed met ons meegedacht. Bijvoorbeeld bij de keuken: geen bovenkastjes omdat ik daar toch niet bij kan, een verhoogd aanrecht en lades in plaats van kasten. Ik ben een doener en wil niet graag om hulp vragen. Nu kan ik mezelf beter redden en hoef ik Wim niet telkens te vragen dingen voor me te pakken. Dat is heel fijn.'

Het huishouden gebruikt bovengemiddeld veel stroom. De filterinstallatie van de vijver, de rolstoel, traplift en inductiekookplaat vragen veel stroom. Ria: 'We verbruiken net zoveel stroom als een 3 of 4 persoonshuishouden. Gelukkig hebben we zonnepanelen laten leggen. Helaas was er maar plek op het dak voor vier panelen, ik had er graag meer gewild.'

Door de isolatie van het huis voelt het binnen behaaglijk aan. 'De thermostaat staat standaard op 16 graden, maar kijk ... het is hierbinnen nu 18 graden. Dit najaar hebben we de verwarming nog maar een keer even op 18,5 graden gezet omdat Wim het koud had. Vroeger was het hier altijd koud en vochtig. Toen ze destijds voor kerst de nieuwe puien plaatsten, was het direct 'lente' voor mijn gevoel,' lacht Ria. Ze merkt het ook in de energiekosten. Hun voorschot kan een stuk lager.

Ria kijkt positief terug op de renovatie. 'Het was gezellig, ik verwenne de vaklui graag met koffie en worstenbrood. We hadden veel lol samen. Natuurlijk is niet alles vlekkeloos verlopen, maar ik zeg altijd: 'In huize Overduin schijnt altijd de zon!'

Ik mag niet vertrekken zonder een prachtig schilderij van de Sint-Jan, helemaal zelf gemaakt door Ria met diamond paint. Daar gaan we een mooi plekje voor zoeken in 't HarenHuis, de ontmoetingsplek in de buurt,

aan de Vierde Haren 59. We nodigen Ria uit gezellig een keer langs te komen, en wellicht dat ze daar nog eens samen met buurtgenoten gaat daimond painten.

Zin om mee te doen? Volg ons op Facebook *De Haren heeft het*. Stuur een berichtje naar deharenheefthet@zayaz.nl of kijk op de website www.deharenheefthet.nl

**Ik houd ervan dat
mijn huis netjes is
en ruim alles
direct op**

Buitenschoolse Opvang de Haren veel meer dan oppas van kinderen

Robbert Heijkants, geboren in Boxtel en getogen in 's-Hertogenbosch, was ooit een enthousiast entertainer op vakantieparken voor kinderen van toeristen in het Middellandse Zeegebied. Maar inmiddels is hij al weer vijf jaar 'met heel veel plezier' een uitermate gedreven pedagogisch medewerker in de Buitenschoolse Opvang (BSO) op de Brede Bossche School Haren Donk en Reit.

"Ik werk in een team met zes 'man. Maar we zijn wel maar met twee mannen," laat hij lachend weten. "Maar dat is geen enkel probleem voor mij. De samenwerking met mijn collega's is hartstikke goed en in deze sector zijn nu eenmaal weinig mannen werkzaam. Het is zoals het is." Vijf jaar geleden werd Robbert pedagogisch medewerker op de BSO voor kinderen van 4 tot 12 jaar. Daarvoor was hij ondermeer entertainer voor kinderen van toeristen in het Middellandse Zee gebied. "Ook leuk werk hoor met bijna altijd mooi weer. Haha.

Maar van deze overgang heb ik nooit een moment spijt gehad. Het is hier op de BSO aan de Ploossche Hof ontzettend afwisselend en fijn werken met kinderen met diverse achtergronden en nationaliteiten. Sommige kinderen hebben het hart op de tong en anderen kijken meer de kat uit de boom. Maar dat maakt het werk hier zo leuk en afwisselend." Hij laat weten dat er weliswaar dagelijks volgens een vaste planning wordt gewerkt met de kinderen uit de wijk, maar er ook ruimte voor flexibiliteit is.

"We hebben dagelijkse vaste activiteiten die variëren van muziek tot ondermeer sport. Maar als kinderen spontaan vragen of we het over Tik Tok filmpjes op hun telefoons willen hebben doen we dat natuurlijk op een verantwoorde wijze ook. Je moet je wel aanpassen aan deze tijd, waarin veel kinderen een mobieltje hebben. Maar zo flexibel zijn we natuurlijk wel hoor."

Robbert vindt dan ook dat de buitenschoolse

opvang in de BBS op de Ploossche Hof veel meer is dan het louter oppassen van kinderen na schooltijd. "We doen er alles aan om de kinderen zo goed, veilig en prettig op te laten groeien met fijne en leuke activiteiten. Het zou mooi zijn als ze later nog met veel plezier aan deze tijd terugdenken! Een warme band en vertrouwde vaste gezichten voor de groep vormen daarvoor de sleutel. Hierdoor ontstaat een fijne veilige omgeving waar kinderen zich kunnen ontwikkelen en waar ze zich vrij voelen om problemen te bespreken. Het regelmatige contact met de leraren van basisschool De Haren helpt ons de kinderen nog beter te ondersteunen."

De BSO op de Ploossche Hof organiseert eens per jaar met veel succes een zomerfeest voor de buurt. "Altijd een heel leuk gebeuren", weet Robbert uit ervaring. "Maar momenteel zijn we druk bezig met de voorbereidingen op Kerstmis. Dat vinden de kinderen ook prachtig kan ik je verzekeren!"

We doen er alles aan om de kinderen zo goed, veilig en prettig op te laten groeien

'Ontmoeten' van Erna Hendriks succes in BBS

Al vijftien jaar komen mensen met een beperking uit verschillende wijken bij elkaar in de BBS Haren, Donk en Reit voor 'Ontmoeten'.

Een mini-feestdag met optredens van bekende artiesten, lekker eten en drinken en gezellig samen zijn. Deze hartverwarmende en prima georganiseerde activiteit is bedacht door Erna Hendriks. Een geweldige medewerker van Cello.

Erna is al twintig jaar betrokken als coördinator van een 'wooncomplex' voor twaalf mensen met een beperking. Eerst in een speciale woning op de Ploossche Hof en nu in de Noorderkroon, naast mini-winkelcentrum De Ploossche Hof.

Ze heeft de metamorfose van de buurt HarenDonkReit in de afgelopen jaren met vreugde zien gebeuren. Het maakte de leefbaarheid voor 'haar' bewoners stukken beter.

"In het begin van ons verblijf hier zaten onze mensen in een gouden kooi. Een prachtige woning, maar ze kwamen bijna niet buiten. Het was niet echt veilig en natuurlijk was ook de aanwezigheid van tien mensen met een beperking hier helemaal nieuw. Daar keken andere omwonenden toen wat vreemd tegenaan", herinnert Erna zich nog goed.

Het initiatief 'Ontmoeten' begon achttien jaar geleden toen Erna iets wilde organiseren voor haar bewoners. Ze droomde van een pand waar Cello faciliteiten kon creëren, zoals een café en een bioscoop. Ondanks de enthousiaste ontvangst van het plan door de directie van Cello, werd het destijds als te duur beschouwd. Er werd geadviseerd om kleiner te starten, bij voorkeur in de wijk. Gelukkig bleek de nieuwe Brede Bossche School de perfecte oplossing met alle benodigde faciliteiten.

We werden met open armen ontvangen en zijn begonnen met twintig mensen met een beperking. Lekker eten en drinken. Kom kennismaken. Het werd al snel groter.

Altijd lachende gezichten en diepe dankbaarheid

Erna Hendriks, coördinator van waardevol initiatief voor mensen met een beperking

Met 50 tot 90 enthousiaste deelnemers per keer en vaste, bekende artiesten die vrijwel kosteloos optreden, was het een bruisende maandelijks gebeurtenis op zondag. Toen de BBS op zondag de deuren sloot, paste het initiatief zich aan en keerde terug naar een ritme van 8 keer per jaar, nu op zaterdag. De onverwachte pauze door de coronatijd legde helaas twee jaar lang een stilte op dit prachtige initiatief.

Maar gelukkig, is 'Ontmoeten' vanaf januari

weer met veel enthousiasme van start gegaan. Inclusief de fijne medewerking van Amantius-Slag, een slagwerkorkest van mensen met een verstandelijke beperking.

Dit bijzondere initiatief blijft van onschatbare waarde in onze buurt, altijd met lachende gezichten en diepe dankbaarheid. En laten we vooral niet vergeten, een stralende organisator in de vorm van Erna Hendriks. Zij is een ware verbinder, een baken van positiviteit voor ons allemaal!

Dit kerstmagazine is een initiatief van de Wijkmanager, de Brede Bossche School en het Buurteam Haren Donk Reit.

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE

HOOFDREDACTIE: REDACTIE:

VORMGEVING: FOTOGRAFIE: BEZORGING:

Ronnie van Gaal en Fatima Zahra Jallal
Kees van der Zandt, Lieke van Acht, Frank van Geloven en
Claudia Crielaard
Birgitta Hermans
Sandra Peerenboom
Vrijwilligers Buurttuin 't Harenhofje

Meer weten over Haren Donk Reit? Neem dan contact op met wijkmanager Ronnie van Gaal: 073 6155325 of r.vangaal@s-hertogenbosch.nl. Ronnie is ook te vinden op Facebook: wijkpagina Noord

Vrijwilligster van het jaar in Haren, Donk en Reit

Sermin Boekhoven

Sermin Boekhoven is een bescheiden maar onmisbare vrijwilligster in Haren, Donk en Reit. Ze is niet alleen actief in de wijk, maar is ook actief als vrijwilliger voor instellingen als de GGD, GGZ en Farent.

Sinds medio november heeft ze met een aantal vrijwilligers ook een gezellige eettafel opgezet op de Brede Bossche School om wijkbewoners bij elkaar te brengen.

Vrijwilligers zijn het cement van de samenleving. Sportclubs en instellingen zouden niet kunnen bestaan zonder de belangeloze en tomeloze inzet van deze enthousiastelingen. Ze doen hun werk weliswaar vrijwillig, maar met heel veel passie en allesbehalve vrijblijvend. Sermin Boekhoven (56) is daar een sprekend voorbeeld van. Sermin kwam 21 jaar geleden voor de liefde naar s-Hertogenbosch. Sinds die tijd groeide ze uit tot een bescheiden maar onmisbare vrijwilligster. Niet alleen in de wijk, maar ook in de regio bij instellingen als de GGD, GGZ en Farent. “Bij die instellingen geef ik yogales aan cliënten van die instellingen. Vanmiddag ga ik bijvoorbeeld met de fiets naar Vught om cliënten van de Vrouwenopvang yogales te geven”, laat ze met een charmant accent weten tijdens het gesprek in de Brede Bossch School. “Ik vind het gewoon fijn en dankbaar om mensen te mogen helpen.”

Sermin kwam bij haar komst in ons land in aanraking met yoga. Ze was er al eerder door gefascineerd en volgde hiervoor opleidingen in Turkije, India en Zweden. Inmiddels is de geboren Turkse al jaren een gewaardeerd yogadocente in 's-Hertogenbosch. “Yoga is voor mij uitgegroeid tot ‘een way of life’. Het is rustgevend en je ziet dat mensen met problemen door yoga weer helemaal opbloeien.” Naast yoga is koken een andere passie voor Sermin. Voor het coronatijdperk had ze op de BBS aan de Ploossche Hof al een kookgroepje met enthousiaste vrijwilligers. „Sinds medio vorige maand hebben we dat weer opgepakt met tien super enthousiaste mensen. Hartstikke leuk om te doen. We gaan het kerstdiner bereiden voor een groot aantal genodigden hier op 15 december. Een geweldige mooie uitdaging. Mijn enige kerstwens voor dit jaar is vrede op aarde. Want het doet me pijn als ik de beelden op tv zie uit Oekraïne”, besluit ze volkomen terecht.

